

L'AMOR ENYORAT

La distància existent entre Catalunya i les colònies, sumada al temps de separació i absència que aquella emigració suposava, havia de provocar —hem de suposar que en la majoria dels casos— un enyor tant per a qui partia com per a qui romania a casa, dones i homes.

Les begurenques **TERESA RUFÍ, MAGDALENA FRIGOLA i ANNA CIVILS**, entre tantes altres, van quedar-se ben soles a Begur, amb marits i fills embarcats cap a Amèrica.

→ Pintura de la corbeta BLANCA AURORA.
(© Museu Marítim de Barcelona)

→ Capella del Santíssim de la parròquia de Sant Romà de Lloret de Mar.
(© Ramon Soler Pascuet)

→ Retrat fotogràfic de Maria Parés.
(© Museu Marítim de Barcelona)

UN MASCARÓ DE RECORD

— En la història colonial, pilots i armadors dels vaixells també tenen molt a dir. El lloretenc Silvestre Parés va voler evocar la seva filla enyorada, Maria, en el mascaró de proa de la seva corbeta, la *Blanca Aurora*, construïda a les drassanes de Lloret el 1848. Diu la llegenda que, en morir jove, el pare la va voler tenir sempre al seu costat, anés on anés del món. L'escultura, dipositada avui al Museu Marítim de Barcelona, fou obrada pel tallista Francesc Pasqual, l'*Ullsmenuts*, i representa la **MARIA PARÉS** amb un vano a la mà i recollint-se la faldilla d'un vestit de ratlles verdes i blanques, amb puntes i volants.

→ Mascaró de proa del BLANCA AURORA amb la representació de Maria Parés.
(© Museu Marítim de Barcelona)

IN MEMORIAM

— L'influent indià Narcís Gelats i Durall (1845-1929) va sufragar la capella del Santíssim de la parròquia del seu poble natal, Lloret de Mar, on mai no va tornar, per dedicar-la a la memòria de la seva esposa, **CRISTINA BOTET I SURÍS**, pensament que repetí constantment en la correspondència que d'ell es conserva. La capella, obra de l'arquitecte Bonaventura Cunill, fou consagrada el 1916 i és avui, per la seva sumptuositat decorativa i cromàtica, un dels exemples més emblemàtics del Modernisme a la comarca de la Selva.

“Platja de dolços records on dia i nit hi fa estada la nina dels meus records”

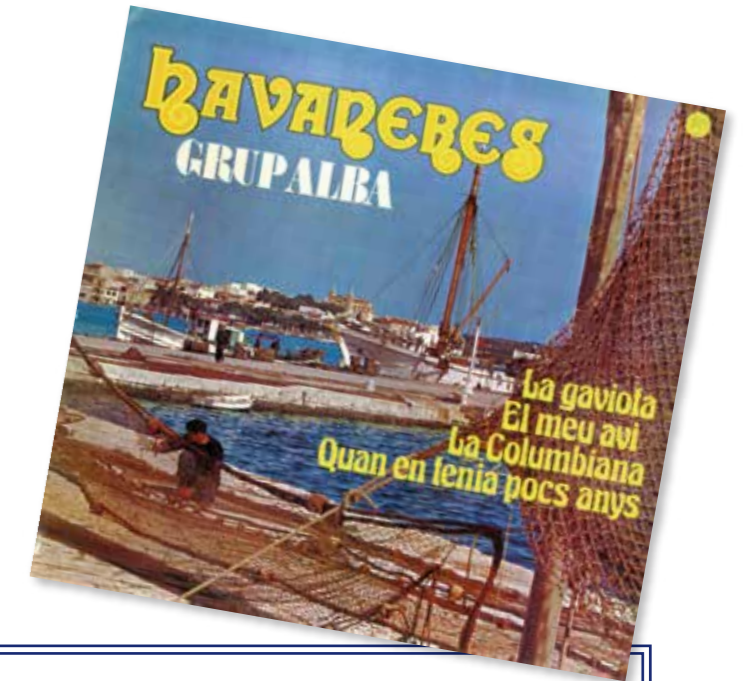
Fragment de *La Gavina*, de Frederic Sirés

AMB NOM DE DONA

— L'havanera, l'origen de la qual té lloc a Cuba al llarg del segle XIX, és un dels gèneres musicals on més queda palesa la relació entre Catalunya i les Antilles. Moltes foren inspirades per dones, reals o fictícies. Cal destacar especialment *La Gaviota*, popularitzada posteriorment en català i diuen que dedicada pel seu compositor, el begurenc Frederic Sirés (1898-1971), a la seva enamorada, la cubana Ofèlia, que va haver de deixar enrere en veure's obligat a tornar de Cuba per problemes de salut. Enguany farà noranta anys que la més cèlebre gavina de la música catalana va ser cantada per primer cop.

→ Cantaires a l'establiment Es Niu, de Palafrugell, el 3 de febrer de 1968. Ernest Morató, Carles Mir, Josep Xicoira i al piano, Frederic Sirés.
(Arxiu Municipal de Palafrugell, R-07181. Col·lecció Montserrat Pericot Colomer)

→ Coberta del treball discogràfic amb *La Gaviota* de Sirés.
(Centre de Documentació de la Fundació Ernest Morató)